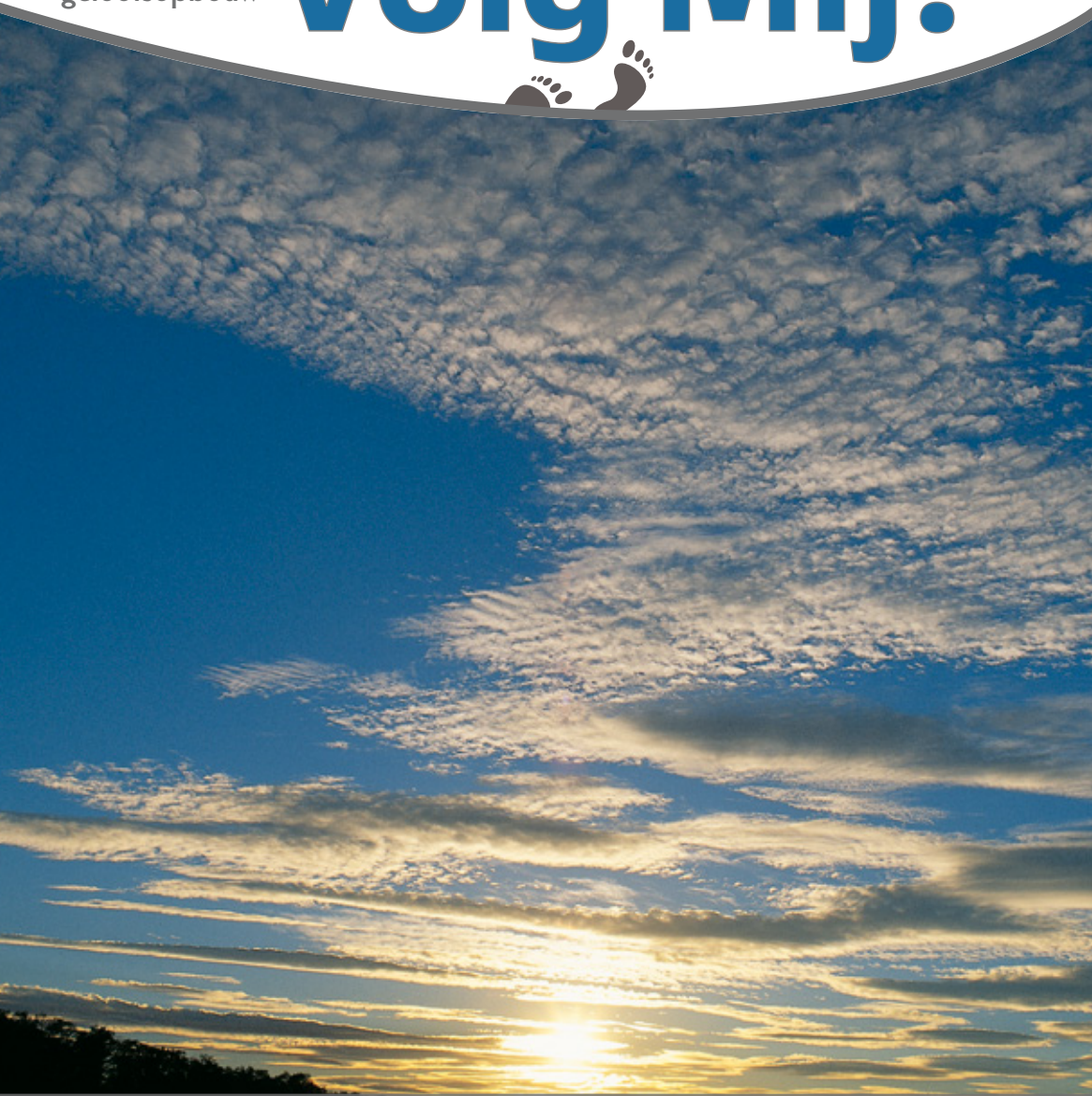

4

Tijdschrift voor
geloofsopbouw

5^E JAARGANG • JUNI 2019
WWW.VOLGMIJ.NL

Volg Mij!

4 • Bewaring

9 • Bijbellezen in
de ochtend
met Jeremia

17 • Hoop volkomen
op de genade

Inhoud

■ Bijbel praktisch:	
Bewaring	4
Bijbellezen in de ochtend met Jeremia	9
Hoop volkomen op de genade	17
Routepanner	22
Orgaandonatie	33
■ Q & A	
Waarom houdt God van mij?	13
■ Stof tot nadenken:	
Ogenblik	15
Aanbidding	28
■ Verhaal	
Christus is genoeg	26
■ Bijbelstudie	
1 Kronieken	27
■ Goede boodschap:	
De rechter en de veroordeelde	36

Colofon

Uitgever:

Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260
7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
E-mail: bestel@uhwdw.nl

Alle vragen m.b.t. abonnementen richten aan de uitgever!

Volg Mij! verschijnt acht keer per jaar.

Abonnementsprijzen:

Nederland € 18,95 (1e jaar bij geschenkabo: 9,95)

Europa € 26,95 (incl. verzending)

De Bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © Stichting HSV 2010.

Redactie:

E-mail: volgmij@christelijkjeugdwerk.nl

Internet: www.VolgMij.nl

Copyright afbeeldingen:

© www.pixelio.de
© AdobeStock
© Ralf Dietermann
© RGBStock
© Imagelibrary
© Shutterstock.com

Layout:

Andre Dietermann, www.dtp-medien.de, Haiger

Beste vrienden,

Bij het lezen en overdenken van de artikelen van dit nummer van **Volg Mij!**, moest ik aan jullie als lezers denken! Misschien kennen en lezen jullie dit blad al geruime tijd en zijn jullie ook bekend met de Bijbelse boodschap en de geschiedenissen daarin.

Misschien heb jij dit blad voor het eerst in handen gekregen door een abonnement wat je ouders afgesloten hebben omdat het zo goed is! ...Om als jongeren niet alleen de grote lijnen van de Bijbel kennen, maar ook om te groeien in de kennis en de waarheid van de Persoon van de Heere Jezus en om Zijn genade en liefde meer te leren kennen! Hem daarvoor te leren danken en de aanbidding van je hart te leren brengen die Hij zo waard is!

Misschien heb je dit blad in handen gekregen van één van je beste vrienden! ...Nou koester zulke vrienden dan, want **hiermee hebben zij het BESTE met je voor!** Samen te lezen, te zoeken, te leren verstaan!

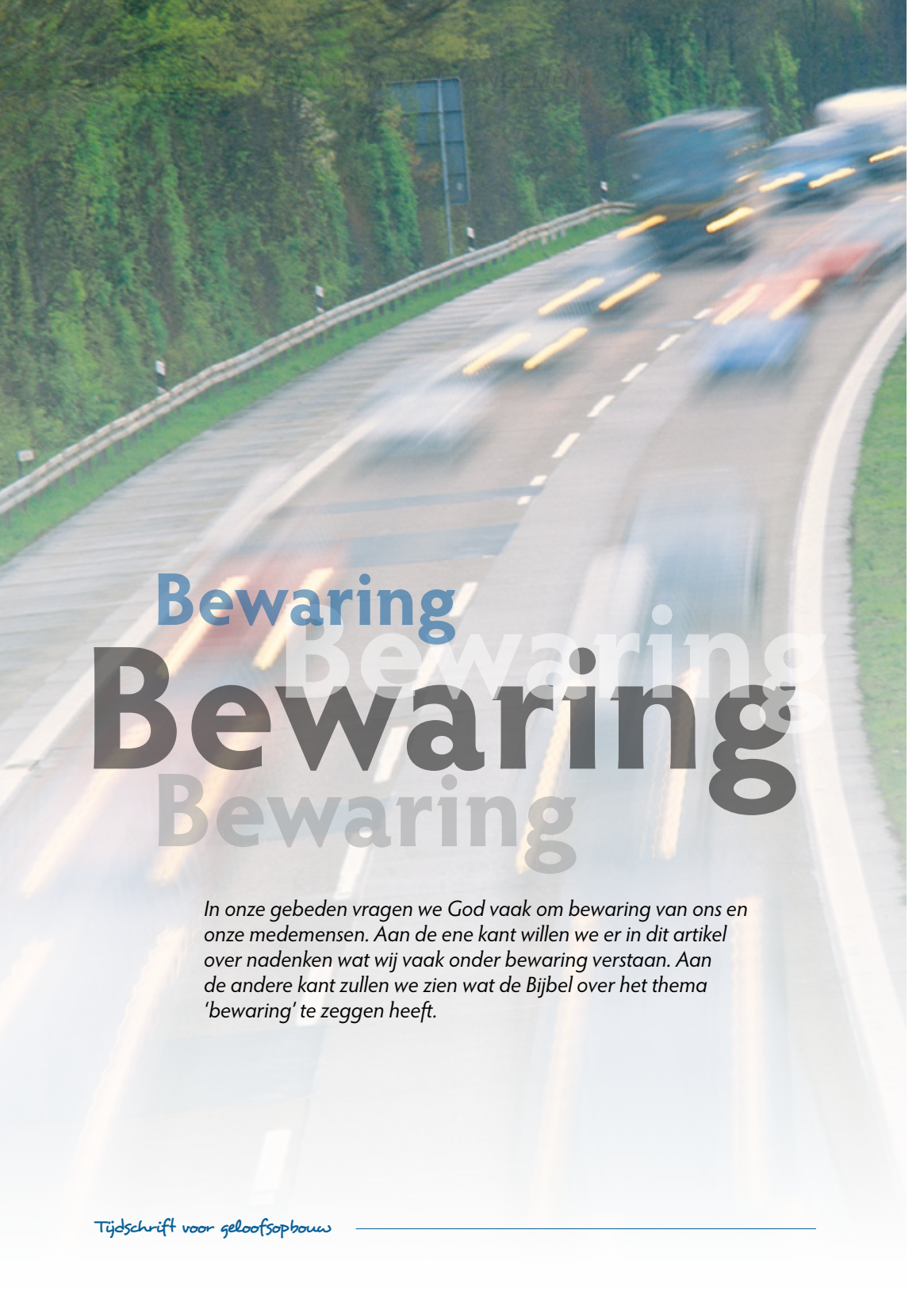
Gaat dat allemaal in één keer en van zelf? Nee, ...natuurlijk niet! Toen je een kleine baby was gaven je ouders je ook geen biefstuk te eten, dat zou je ook niet overleefd hebben! Zij begonnen je gezonde (moeder)melk te geven en lieten je stapje voor stapje, beetje bij beetje wennen aan steeds vaster voedsel.

En zo is het ook met dit nummer van **Volg Mij!** Sommige artikelen zijn misschien wat moeilijker te begrijpen omdat je er nog niet helemaal aan toe bent. Andere artikelen zijn precies datgene wat jij vandaag nodig hebt, ... precies datgene waardoor de Heere jou verder wil laten groeien in de kennis van Hem en Zijn wonderbare liefde en genade!

Dat de '...genade en vrede voor jou vermeerderd wordt door de kennis van God en van Jezus, onze Heere.' (2 Petr. 1:2) ...En mijn gebed is dat dit nummer van **Volg Mij!** je daarbij mag helpen!

Ad Massar

Bewaring Bewaring Bewaring Bewaring

In onze gebeden vragen we God vaak om bewaring van ons en onze medemensen. Aan de ene kant willen we er in dit artikel over nadenken wat wij vaak onder bewaring verstaan. Aan de andere kant zullen we zien wat de Bijbel over het thema 'bewaring' te zeggen heeft.

Wat verstaan wij onder bewaring?

Voordat wij 's morgens het huis verlaten, vragen we God of Hij ons die dag bewaren wil. Wij bidden Hem om bewaring onderweg – of we nu te voet ergens naartoe gaan of met de fiets, de bus, de trein of de auto. 's Avonds danken wij God dat Hij ons weer veilig thuis heeft laten komen.

Uiteindelijk verstaan wij onder bewaring dat er met ons niets ergs gebeurt ofwel dat alles gaat zoals wij het wensen. Daarvoor te bidden is op zich ook niet verkeerd – maar de Bijbel verstaat onder bewaring iets dat veel dieper gaat dan goede uitwendige omstandigheden in ons leven.

Bewaring – door Wie?

Eerst willen we er echter over nadenken door Wie wij bewaard worden, en daarvoor kijken we naar enkele Bijbelverzen.

Bewaring – voor wie of wat?

Toen de Heere Jezus hier op aarde was, bewaarde Hij degenen die in Hem geloofden. Nadat Hij hen aan Zijn God en Vader toevertrouwd had, opdat Die hen **voor de boze** zou bewaren, stopte Hij er Zelf echter niet mee. Deze gedeeltes laten ons zien waarvoor de Heere Jezus ons bewaren wil: voor de boze.

In de hierboven geciteerde Bijbelgedeeltes kunnen we lezen voor wie God ons bewaren wil. Maar wie of wat wordt er met 'de boze' bedoeld?

Het in *Johannes 17:15* en *2 Thessalonicenzen 3:3* gebruikte woord voor 'boze' komt in *Mattheüs 5:37* voor het eerst voor: 'Maar laat uw woord ja ja zijn en uw nee nee; wat hierboven uitgaat, is **uit de boze**'.

Degene die bewaart	Bijbelverzen
De Heere Jezus	■ <i>'... de geroepenen, die door God de Vader zijn geheiligd en die door Jezus Christus worden bewaard' (Jud. 1).</i> ■ <i>'Maar de Heere is getrouw, Die u zal versterken en bewaren voor de boze' (2 Thess. 3:3).</i>
God, de Vader	De Heere Jezus bidt tot Zijn God en Vader dat Hij diegenen die Hij Hem – de Heere Jezus – gegeven heeft, voor de boze bewaart: ■ <i>'Bewaar hen die U Mij gegeven hebt in Uw Naam, opdat zij één zullen zijn zoals Wij. Toen Ik met hen in de wereld was, bewaarde Ik hen in Uw Naam. Hen die U Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard' (Joh. 17:11b,12).</i> ■ <i>'Ik bid niet dat U hen uit de wereld wegneemt, maar dat U hen bewaart voor de boze' (Joh. 17:15).</i>

Er zijn nog enkele andere gedeeltes, waarvan ik er drie wil noemen:

- *'Luistert u dan naar de gelijkenis van de zaaier. Als iemand het Woord van het Koninkrijk hoort en het niet begrijpt, dan komt de boze en rukt weg, wat in zijn hart gezaaid was' (Matth. 13:18-19a).*
- *'Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan iemand die goed zaad zaaide in zijn akker. Maar toen de mensen sliepen, kwam zijn vijand en zaaide onkruid tussen de tarwe, en ging weg. Toen het gewas opkwam en vrucht voortbracht, kwam ook het onkruid tevoorschijn ... Hij die het goede zaad zaait, is de Zoon des mensen. De akker is de wereld, het goede zaad zijn de kinderen van het Koninkrijk en het onkruid zijn de kinderen van de boze. De vijand die het gezaaid heeft, is de duivel' (Matth. 13:24b-26, 37-39a).*
- *'Maar slechte mensen en bedriegers zullen van kwaad tot erger gaan: zij misleiden en worden misleid' (2 Tim. 3:13).*

De boze is dus satan, de duivel. De bozen, ofwel uit de boze zijn mensen die onder de invloed van satan zijn. In het Oude Testament worden deze mensen op veel plaatsen 'goddelozen' genoemd. Het boze, dat wij ook in Gods Woord tegenkomen, is alles wat op grond van het karakter in tegenspraak is met God en Zijn Woord. Een mens kan daardoor negatief beïnvloed worden.

Vragen om bewaring in de Bijbel

Er zijn Bijbelgedeeltes waarin we over de persoonlijke bede om bewaring lezen. Eén zo'n gedeelte is *Psalm 16*, een gedicht van David, en een ander gedeelte is *Psalm 17*, een gebed van David. Deze twee gedeeltes tonen verschillende redenen waarom David om bewaring vraagt.

Bede	Reden	Opmerking
'Bewaar mij, o God' (Ps. 16:1).	'... want ik heb tot U de toevlucht genomen' (Ps. 16:1).	David wilde niet onafhankelijk van God handelen. Hij zocht bescherming bij God.
'Bewaar mij als Uw oogappel, verberg mij onder de schaduw van Uw vleugels' (Ps. 17:8).	'... voor de goddelozen die mij verwoesten, voor mijn doodsvijanden, die mij omsingelen' (Ps. 17:9).	Algemene bewaring voor de goddeloze. ➔ Dat is in overeenstemming met Johannes 17:15.
'Sta op, HEERE, treed hem tegemoet, vel hem neer! Bevrijd mijn ziel' (Ps. 17:13).	'... met Uw zwaard van de goddeloze' (Ps. 17:13).	

Nog meer teksten

- *'Bewaar mijn ziel en red mij; laat mij niet beschaamd worden, want tot U heb ik de toevlucht genomen' (Ps. 25:20).*
- *'Bewaar mijn ziel, want ik ben Uw gunsteling; U, mijn God, verlos Uw dienaar, die op U vertrouwt!' (Ps. 86:2).*
- *'Bewaar mij, HEERE, voor de handen van de goddeloze. Bescherm mij tegen mannen van geweld, die mijn voeten denken weg te stoten!' (Ps. 140:5).*
- *'Bewaar mij voor de knellende strik die zij mij gezet hebben, voor de valstrikken van wie onrecht bedrijven!' (Ps. 141:9).*

Invloed van de boze en onze middelen Wapenrusting

In Efeze 6:10-18 wordt niet alleen de wapenrusting van God beschreven, maar ook waarom ze noodzakelijk is. Daarbij gaat het Paulus erom de vreugde van de geestelijke zegeningen te verdedigen. We kunnen van deze verzen echter ook voor ons thema praktische, nuttige lessen leren. Paulus begint het gedeelte met de verzen 10 en 11: *'Wordt gestrekt in de Heere en in de sterkte van Zijn macht. Bekleedt u met de hele wapenrusting van God, opdat u stand kunt houden tegen de listige verleidingen van de duivel'*. Nadat hij enkele voorwerpen van de wapenrusting en hun figuurlijke, geestelijke betekenis beschreven heeft, moedigt Paulus in vers 16 aan: *'Neem bovenal het schild van het geloof op, waarmee u alle vurige pijlen van de boze zult kunnen uitblussen'*.

Wat leren wij van de genoemde verzen?

- Wij zijn aan de verleidingen van de duivel blootgesteld.
- Wij kunnen alleen maar volhouden, als wij alle delen van de wapenrusting dragen.
- Onze sterkte is niet in ons, maar alleen in de Heere Jezus.
- Een schild moet altijd in die richting gehouden worden van waaruit een pijl komt: het geloof – dus het geloofsvertrouwen op God – beschermt ons (geestelijk) tegen de aanvallen van satan.

Satan wil God 'schade toebrengen' waar hij maar kan. Hier op aarde zijn de 'doelwitten' diegenen die in God geloven.

Voor de duivel is elk middel geschikt. Sommigen trekt hij met een licht vervalste leer van de goede weg af. Anderen krijgen de volle laag, om in het persoonlijk geloof schade op te lopen. Registreren wij bijvoorbeeld de morele verarming en het groeiende occulte karakter van de samenleving?

Minder aanvalsmogelijkheden bieden

Als wij het boze in ons leven dulden, bieden wij satan meer

aanvalsmogelijkheden. Daarom zijn er veel gedeeltes waarin wij opgeroepen worden ons te distantiëren van alles wat niet bij Gods heiligheid past, en wat ons afbrengt van de weg waarop

God ons eigenlijk wil leiden (zie ook Deut. 13:6b).

Paulus schrijft in 1 Thessalonicenzen 5:20-22: *'Veracht de profetieën niet; beproef alle dingen, behoud het goede. Onthoudt u van elke vorm van kwaad.'* In 1 Korinthe 5:9-11 worden een aantal mensen genoemd die op grond van hun leven en handelen 'boos' genoemd worden en als zodanig uit de gemeenschap van de gelovigen verwijderd moeten worden.

Bewaring – iedere dag

We zien dus dat bewaring in onze dagelijks leven – bijvoorbeeld, dat wij veilig van A naar B komen – in de Bijbel eerder van ondergeschikt belang is. Dat betekent niet dat wij daarvoor niet mogen bidden! Maar het gaat de Heere Jezus vooral aan het hart dat we ons geloof behouden. Om deze reden zei Hij tegen Simon Petrus: *'Simon, Simon, zie, de satan heeft u allen opgeëist om te ziften als de tarwe. Maar Ik heb voor u gebieden dat uw geloof niet ophoudt. En u, als u eens tot inkeer gekomen bent, versterk dan uw broeders'* (Luk. 22:31-32).

Maar natuurlijk laat Hij ons ook in onze dagelijkse situaties niet in de steek. Wij mogen Hem om bewaring en leiding in of bij onze voornemens bidden. Daarin drukken wij immers juist onze afhankelijkheid van God uit.

In Markus 4:35-41 en 6:45-51 vinden we twee gebeurtenissen waarbij de

discipelen op het water in nood waren en de Heere hen te hulp kwam. In Markus 4:38 zijn ze met hun nood bij Hem aan het juiste adres. In hoofdstuk 6:48 ziet Hij hoezeer ze in nood zijn en Hij gaat naar hen toe.

Iets wordt ons duidelijk: bewaring betekent niet levenslang zonder schade autorijden. Menige schade heeft misschien een diepere betekenis dan wij denken:

- Misschien heeft God ons voor iets ergers bewaard?
- Misschien wil God onze weg iets anders leiden?
- Misschien wil God ons opnieuw of dieper in Zijn afhankelijkheid brengen?
- Misschien wil God ons geloof testen, op de proef stellen?

Roger Paul

'De HEERE bewaart allen die Hem liefhebben'.

Psalm 145:20a

Bijbellezen in de ochtend met Jeremia

Maar dat is zo veel ...

De persoonlijke stille tijd in de ochtend behoort tot de belangrijkste 'goede gewoontes' die ouders hun opgroeiende kinderen kunnen meegeven. Maar ook voor volwassenen is de stille tijd in de ochtend betekenisvol. Menige Bijbeltekst is als 'roggebrood', wat niet zo heel gemakkelijk te verteren is. Voor mij zijn dat vooral de beide lange boeken van de profeten Jeremia en Jesaja. Een voorstel daarvoor ...:

Gewoonlijk ...

Normaal gesproken neem ik me voor 's morgens een bepaald aantal Bijbelverzen of gedeeltes te lezen. Om het een stille tijd te laten zijn, moet je immers ook de tijd nemen om over dat wat je gelezen hebt, in ieder geval kort na te denken en te bidden, om het je zo eigen te maken.

Als dan deze lange boeken van de profeten, zoals Jeremia en Jesaja, 'eraan komen', weet je dat het om een langere, ja, lange periode gaat. Als je één hoofdstuk per morgen leest, ben je bijna twee maanden met Jeremia bezig. Als je twee hoofdstukken leest, is het nog steeds bijna een hele maand. Omdat deze boeken slechts weinig 'actie' bevatten, is het voor mij elke keer heel 'vermoeiend' om echt veel te lezen. En dat gaat dan iedere morgen zo, één of twee maanden lang ...

Een experiment

Vanwege deze ervaringen had ik voor de afgelopen zomervakantie eens iets anders bedacht. Toegegeven, het was ook een uitdaging, maar het was de moeite waard! Ik had me namelijk vorgenommen Jeremia in drie, vier dagen door te lezen. Natuurlijk, al naargelang het leestempo kun je op deze dagen niet veel anders doen. En natuurlijk onthoud je dan ook niet zoveel details. Maar: hoeveel details kun je je, als je het boek langzamer leest, na één of twee maanden nog herinneren?

Voor mij was het een heel goede ervaring. Want verbazingwekkend genoeg

was het lezen van grote gedeeltes veel gemakkelijker te verwerken. Het ging ook – voor het gevoel – veel sneller (niet alleen door die drie dagen). Ik had geen enkele keer de indruk: o, wat is dit een lang boek zonder actie, hoelang gaat dit nog door ... Vooral als je de Bijbel op een elektronisch apparaat leest en dan niet steeds ziet hoeveel 'bladzijdes' er nog komen, kan dat ook makkelijker te behappen zijn (zie Jer. 15:16). Voor mij geldt dat in ieder geval wel.

Mijn lessen

Wat heb ik tijdens deze drie dagen (onder andere) geleerd:

- Het is verbazend hoe duidelijk en hoe vaak God het volk in de tijd van Jeremia voor valse wegen gewaarschuwd heeft. En toch hebben zij niet geluisterd.
Hoe vaak vermaant en waarschuwt God mij – misschien door mijn ouders, misschien direct door de Bijbel, soms ook door het gepredikte Woord – en wil ik toch niet luisteren.
- God heeft Zedekia, de laatste koning van Juda vóór de verwoesting van Jeruzalem, meerdere keren door middel van Jeremia erop gewezen dat Jeruzalem door de Babyloniërs ingenomen zou worden. En Jeremia heeft Zedekia steeds weer vermaand: 'Geef je over aan de koning Nebukadnezar, en je zult leven. Zo, en alleen zo zul je een toekomst hebben' (zie Jer. 27:12). Zedekia heeft uit mensenvrees, namelijk uit angst voor zijn vorsten en oversten,

niet naar Jeremia willen luisteren. Zo moest hij mede aanzien hoe zijn zonen afgeslacht werden. Direct daarna werd hij zelf blind gemaakt. En het laatste wat zijn ogen gezien hebben, was de executie van zijn zonen. *Hoe vaak doe ik dingen niet omdat ik angst voor mensen heb, hoewel ik weet dat God mij ertoe oproept om in actie te komen en van Hem te getuigen?*

- Alles gebeurde precies zoals God het voorzgd had. Als God iets zegt, dan is het ook zo. *Geloof ik echt dat Gods woord exact zo uitkomt zoals Hij het mij zegt of laat zeggen?*
- Na de verwoesting van Jeruzalem liet Nebukadnezar een zwak, ellendig overblijfsel in Jeruzalem achter. In plaats van deze situatie te gebruiken en in vrede te leven, laat een van hen zich door een vijandige koning ertoe aanzetten om de anderen om te brengen.

We leven nu in een tijd waarin veel Christenen in figuurlijke zin in grote ellende leven. Zij scheiden zich niet meer af van de immorele wereld of hangen valse leringen aan. Wat doen nu diegenen die zich praktisch en leerstellig voor God willen heiligen? Zijn zij hun broeders en zusters in het geloof tot een hulp of verdrukken en 'vertrappen' zij hen alleen maar?

- Diegenen die aan het eind overbleven, gingen weer naar Jeremia toe om via hem God te raadplegen. God liet hun door Jeremia zeggen dat zij in het land moesten blijven en niet naar Egypte vluchten. Zij hadden zo vaak meegemaakt dat Jeremia, en alleen hij, gelijk gekregen had. Zouden ze hem nu geloven? Nee, zij geloofden hem weer niet en handelden naar eigen goeddunken, zodat zij later in Egypte ook door Nebukadnezar overweldigd werden. *Ook wij hebben nu zoveel bewijzen dat God gelijk heeft en dat er voor ons persoonlijk maar één weg van zegen onder de goede hand van de Heere is: als wij Hem in het persoonlijk en gemeenschappelijk geloofsleven gehoorzaam zijn. Waarom doe ik er dan zo moeilijk over om Hem gewoon te geloven en na de vele ervaringen dat Hij en Zijn Woord gelijk hebben, te vertrouwen?*
- De profeet Jeremia moest een moeilijk werk uitvoeren. Hij was een oordeelsprofeet, die steeds het

oordeel moest aankondigen. Toch heeft God hem vele jaren bewaard en steeds weer Zijn goede, zorgende en beschermende hand boven hem gehouden. Zelfs toen het erop leek dat alles voorbij was, had God nog een Ethiopiër, die Jeremia hielp. *Wij leven in veel gemakkelijkere tijden – tenminste, in Nederland. Waarom heb ik dan zo veel angst om de opdrachten van de Heere uit te voeren, hoewel Hij toch beloofd heeft ons niet te begeven en niet te verlaten (zie Hebr. 13:5)?*

- Had Jeremia niet reden genoeg om tegen het volk uit te varen en Gods oordeel steeds weer in herinnering te roepen? Hoe verbazingwekkend is het dat hij met het volk 'mee leed' en zo ook de klaagliederen schreef – niet als oordeel over het volk, maar vanuit medelijden met het volk.

Hoe sta ik eigenlijk tegenover de geestelijke en getalsmatige achteruitgang van het volk van God? Heb ik soms leedvermaak als er iemand 'gepakt' is die mij leed aangedaan heeft? Of lijd ik mee met de gelovigen? Denk ik dat ik beter ben, of plaats ik me onder het oordeel van God over het volk van God, zoals dat zich nu laat zien?

Voor mij was het lezen van de profeet Jeremia in deze vakantie een echte zegen. Ik wens jou dat je de moed hebt om ook eens aan een langer Bijbelboek te beginnen; misschien met een andere 'methode' dan anders ...

Manuel Seibel

Alternatieven voor iets beschroomde mensen

De gedachte in het artikel met het oog op de Bijbelstudie van de profeet Jeremia kan zeker elke serieuze Bijbellezer goed begrijpen. Is voor jou de uitdaging om Jeremia in een paar dagen te lezen, te groot? Voordat je het dan helemaal niet doet, adviseer ik je het eens met behulp van LightKeeper in kleine stukjes te proberen. Deze Bijbelverklaringen kun je bij de uitgever van dit tijdschrift (www.uhwdw.nl) kopen. De tekst over Jeremia staat in deel 1, blz. 171-247.

Het is zoals in het artikel beschreven staat: de profeet Jeremia zal je iets langer dan twee maanden bezighouden. Je kunt dat echter inkorten door je niet te houden aan het leesschema, maar bijvoorbeeld een hoofdstuk per dag te lezen. Het leesschema bevat een korte verklaring van de tekst, vragen over de tekst, informatie en 'stof tot nadenken' voor die dag.

Waarom houdt God van mij?

Hoe kun je Zijn liefde ervaren?

Beste redactie,
Ik heb een, voor mij, heel belangrijke vraag en misschien kunnen jullie mij daarbij verder helpen. Is er een antwoord op de vraag: waarom houdt God van mij? Licht dat enkel aan Zijn Wezen, omdat Hij niet anders kan?

Want er is in mij immers niet veel aantrekkelijks. Dus, waarom houdt God juist van mij? En doe ik iets verkeerd, als ik deze liefde niet steeds ervaar of voel? Hoe weet ik of ik ook God liefheb, hoe voelt dat?

Ik hoop dat iemand van jullie een beetje tijd heeft om mij misschien een stukje verder te helpen. Alvast hartelijk dank!

*Hartelijke groeten,
D.*

Beste D.,
Hartelijk dank voor je e-mail en voor deze vraag. Het is heel belangrijk om goed te begrijpen waarom God ons liefheeft. En Hij beantwoordt de vraag!

God heeft lief, omdat Hij liefde is

God houdt van ons, omdat Hij liefde is (1 Joh. 4:8). God zou God niet zijn, als Hij niet liefhad. Daarom lezen we ook dat Hij de wereld, dus zelfs alle mensen, liefgehad heeft (Joh. 3:16). Hij zou Zichzelf verloochenen en opgeven, als Hij niet meer liefhad. Daarin zie je: dat heeft niets met jou of mij te maken, maar gewoon met Hem Zelf. De Goddelijke liefde werkt niet omdat de gene die God liefheeft, beminnenswaardig is. Maar Hij heeft lief, omdat het Zijn Wezen is lief te hebben. En als Hij de ongelovigen al

liefheeft, hoeveel te meer diegenen die de Heere Jezus als Redder aangenomen hebben en in wie God Zijn geliefde Zoon ziet. Daarvoor staat er een goed voorbeeld in het Oude Testament. God zegt dat Hij het volk Israël niet uitverkoren en dus liefgehad heeft, omdat zij zo trouw of zo binninnelijk geweest waren: '... want u was het kleinste van al de volken. Maar vanwege de liefde van de HEERE voor u, en om de eed die Hij uw vaders gezworen had, in acht te nemen, heeft de HEERE u met sterke hand uitgeleid en heeft Hij u verlost' (Deut. 7:7-8).

Een tweede aanleiding

Je hebt dus volkomen gelijk: het ligt alleen aan Hem, aan Zijn wezen. Maar het zou mooi zijn als we Hem boven op deze eigenschap van Goddelijke liefde als gelovige nog een bijkomende, tweede aanleiding voor de liefde zouden geven (zie Joh. 14:21,23). Hoe kunnen wij dat doen? Door Hem gehoorzaam te zijn. Daardoor volgen wij de

Heere Jezus na. De Vader heeft de Heere Jezus liefgehad, toen Hij op aarde was, omdat God liefde is. Maar omdat de Heere Jezus Hem op volmaakte wijze gehoorzaam was, had de Vader een bijkomende aanleiding voor Zijn liefde (zie Joh. 5:20; 10:17).

Is liefde voelbaar?

Kun je die liefde van God voelen? Ja en nee. Je voelt haar niet door middel van emoties of zoiets. Want onze stemming wisselt erg snel. Maar als je 1 Johannes 4:7-19 leest, dan lees je daar over een heel aantal concrete bewijzen van de liefde van God voor jou. Daar staat bijvoorbeeld dat Hij voor jou Zijn Zoon naar de aarde gezonden heeft. Dat jij, die zich bekeerd heeft, door Hem je stemming zal bereiken, de heerlijkheid enz. Kun je de liefde van God dan helemaal niet 'ervaren'? Jawel, je kunt dat! In Romeinen 5:5 lezen we dat de liefde van God in onze harten uitgestort is door de Heilige Geest, Die ons gegeven is. Dat betekent dat wij niet alleen uiterlijke bewijzen van Gods liefde hebben, maar dat Hij ons deze liefde in onze harten gegeven heeft, zodat wij ons bewust kunnen zijn van deze liefde. Hoe kunnen we dit versterken? Heel eenvoudig, door ons bezig te houden met de liefde van God en de Vader voor ons. Dat verwarmt onze harten en maakt die gelukkig in de liefde van God. Maar ik ben er zeker van dat je dat ook al eens ervaren hebt. Als je terugkijkt op de afgelopen weken: heb je dan niet de leiding en daarmee de liefde van God concreet 'ervaren'? Waarom leef je nog? Omdat Gods goede hand over je uitgestrekt was en Hij jou in vele gevaren bewaard heeft, in uiterlijke, innerlijke en morele gevaren. Dat is Zijn liefde, niets anders. Ik ben er zeker van dat je nog veel andere voorbeelden zou kunnen noemen ... Maar zelfs als wij door moeilijke tijden heen moeten gaan, waarin we aan Gods liefde twijfelen, dan is ze er toch altijd. Hoe weten

we dat? Omdat Hij het nadrukkelijk zegt, en Hij zegt het ons niet slechts één keer in Zijn Woord, maar vaak. Wij mogen dus op Hem vertrouwen, zelfs als wij Gods wegen niet kunnen begrijpen.

Hoe 'voelt onze liefde voor God'?

Nu nog naar de laatste vraag: hoe weet je dat je God liefhebt – hoe voelt dat? Lees bijvoorbeeld eens 1 Johannes 4:20-21: 'Als iemand zou zeggen: Ik heb God lief, en hij zou zijn broeder haten, dan is hij een leugenaar. Want wie zijn broeder, die hij ziet, niet liefheeft, hoe kan hij God liefhebben, Die hij niet gezien heeft? En dit gebod hebben wij van Hem, dat wie God liefheeft, ook zijn broeder moet liefhebben'. Iemand die God liefheeft, toont dat door geïnteresseerd te zijn in zijn broeders en zusters in het geloof, hen te helpen, aan hun behoeften (geestelijke, maar ook uiterlijke, lichamelijke en andere noden) tegemoet te komen, zijn vrienden te bemoedigen om de Heere te volgen. Er is nog een tweede kenmerk: 'Hieraan weten wij dat wij de kinderen van God liefhebben, wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden bewaren' (1 Joh. 5:2). Dat wil zeggen: liefde tot God 'voelt zo'. Wij zijn God en Zijn Woord van harte gehoorzaam. Het is dus niet zozeer een gevoel als wel een *leven in oprechtheid* voor de Heere. Zoals Daniël een *besluit met zijn hart* nam om rein voor God te leven. Daardoor kunnen wij God eren, daardoor houden wij van Hem. Maar laat je niet ontmoedigen: Jakobus zegt dat wij vaak struikelen. Falen is dus geen bewijs dat wij God niet liefhebben. Maar je hebt toch de basishouding, namelijk dat je de Heere Jezus wilt eren! Dat toont dat je Hem, dat je God liefhebt. Op deze weg wens ik je veel zegen! Helpt het je een beetje verder?

*Hartelijke groeten,
Manuel Seibel*

Lisa zat maar te denken en te denken: dat hebben we toch twee weken geleden al gehad? Maar op de vraag van de geschiedenisleraar had ze geen antwoord. Waren het er zestien? Of toch veertien? Verlegen stak ze haar hand op, omdat ze wist dat haar bijdrage tot nog toe zeer te wensen overliet. Te vaak had ze niet de moed een antwoord te geven en was ze bang iets verkeerd te zeggen. Maar dit keer moest het anders gaan.

'Nou, hoeveel leden heeft het kabinet?' De leraar stelde de vraag nog een keer. 'Ja, Lisa, wat denk jij?'. 'Ik geloof dat het er veertien zijn', kwam het aarzelende antwoord. 'Dat is helaas niet goed! Wie kan er helpen?'

Er ontstond gemompel in de klas. Toen hoorde ze opeens drie plaatsen verder op een zin die haar als een pijl treft: 'Wat is zij dom, zeg!'. De rest van de les ging compleet aan Lisa voorbij. Diep gekwetst probeerde ze de pijn te verwerken. Telkens weer schoot de zin haar door haar hoofd: 'Wat is zij dom, zeg!'

Vijf woorden - maar hoeveel schade richten ze aan. Ook in ons leven kunnen woorden die wij spreken en horen, veel veranderen. Hoe vaak wensen we niet deze of een andere zin niet gezegd te hebben. Konden we hem maar weer zou inslikken. Omdat onze woorden zo snel schade aanrichten - en soms zelfs zonder dat wij het merken - is het belangrijk dat wij de juiste woorden op de juiste manier gebruiken.

Onze woorden zijn als een mes. In de hand van een vakkundige chirurg kan het goed werk doen. In de hand van een onvoorzichtig mens kan het echter erge schade aanrichten. Daarbij maakt het niet uit of het om gesproken of geschreven woorden gaat.

Er zijn er die als met dolksteken praten, ondoordacht, maar de tong van de wijzen betekent genezing.

DE DRIE ZEVEN

Het is goed als wij onze woorden door drie zeven laten controleren:

De zeef van de waarheid

Hebben we gecontroleerd of dat wat wij zeggen, waar is?

De zeef van de goedheid

Is dat wat wij willen vertellen, goed?

De zeef van de noodzakelijkheid

Is het noodzakelijk dat wij het vertellen?

Op internet kun je meer over de drie zeven lezen:

<https://www.debijbelvoorjou.nl>.

Zoek op: 'De drie zeven van de wijze'.

¹ <https://www.debijbelvoorjou.nl/artikel/3618>.

VERDER, BROEDERS, AL WAT WAAR
IS, AL WAT EERBAAR IS, AL WAT
RECHTVAARDIG IS, AL WAT REIN IS,
AL WAT LIEFLIJK IS, AL WAT WELLUI-
DEND IS, ALS ER ENIGE DEUGD IS EN
ALS ER IETS PRIJZENSWAARDIGS IS,
BEDENK DAT.
FILIPPI 4:8

Hoop volkomen op de genade – en ervaar het overwinnende Christendom!

God geeft genade in overvloed, opdat wij als Christenen een overwinnend leven kunnen leiden. Wij hebben 'toegang tot deze genade, waarin wij staan'. Het hangt alleen van ons af of wij deze 'toegang' ook waarderen en gebruiken en op de genade hopen.

Wat zegt Gods Woord over de genade en het ervaren van de genade? De volgende gedachten zijn zeker niet volledig maar sporen misschien aan tot verder nadenken en tot dank tegenover de 'God van alle genade'.

Wat is genade?

De genade van God wordt heel toepasselijk als onverdiende liefde, goedheid of gunst van God beschreven, die zich richt op een zondaar of op een kind van God. De 'doelgroep' van de genade staat daarmee vast, en we willen gaan nadenken over de oorsprong, de betekenis en het doel ervan.

Oorsprong

'De God nu van alle genade ... Hij Zelf moge u volmaakt maken' (1 Petr. 5:10). De oorsprong van de genade is in God Zelf te vinden. Hij schenkt ons Zijn genade en heeft die ons in Christus zelfs al voor de tijden der eeuwen gegeven (2 Tim. 1:9)!

'De genade en de waarheid is door Jezus Christus gekomen' (Joh. 1:17). Als God de oorsprong van de genade is, dan is Christus de Persoon door Wie de genade tot ons gekomen is. Als wij de genade van God mogen ervaren, dan is het in en door Christus. Praktische ervaringen van Zijn genade doen we ook alleen maar op in gemeenschap met Hem.

Daarom duidt de apostel Paulus door de Heilige Geest ook Zijn Woord, dat van Hem getuigt, aan als het 'Woord

van Zijn genade' (Hand. 20:32; zie ook hoofdstuk 14:3). Uit Gods Woord ontvangen wij kennis van Zijn genade, omdat het op Hem Zelf wijst.

Inhoud en doel

Christus is niet alleen de bemiddelaar, maar ook de inhoud van deze genade. Dat laat vooral het eerste hoofdstuk van de Efezebrief ons zien. Daar spreekt de Heilige Geest over de heerlijkheid en rijkdom van de genade van God. Beide worden duidelijk en tegelijk toegankelijk voor ons in de Persoon van de Heere Jezus. Door Hem zijn wij 'tot Zoonchap' voorbestemd, hebben vergeving van zonden en zijn begenadigd en verlost.

In Titus 2:11 lezen we dat de genade van God zaligmakend is: 'Want de zaligmakende genade van God is verschenen aan alle mensen'. Zijn genade richt

zich tot de van God afgevallen mens, die zonder genade hopeloos verloren zou zijn. Alleen Gods genade brengt de verloren mens de zaligheid. 'Want uit genade bent u zalig geworden' (Ef. 2:8).

Zo staat de genade ook tegenover de wet, die ons niet redden kon. Dat maakt het hierboven geciteerde vers uit Johannes 1:17 duidelijk: 'Want de wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid zijn er door Jezus Christus gekomen'. Paulus beschrijft deze tegenstelling in de brief aan de Galaten, die gevaar liepen zich weer onder de wet te stellen: 'U bent van Christus losgeraakt, u die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; en daarmee bent u uit de genade gevallen' (Gal. 5:4).

God kon alleen op basis van Zijn genade met de mens een relatie aangaan, en hij met Hem. Jezus Christus was '... voor korte tijd minder dan de engelen geworden, vanwege het lijden van de dood, opdat Hij door de genade van God voor allen de dood zou proeven' (Hebr. 2:9). Door Christus, de 'auteur van onze verlossing', heeft God 'vele kinderen tot heerlijkheid gebracht'.

Nu heerst door de dood van de Heere Jezus niet meer de zonde in de gelovige, maar de genade door gerechtigheid: 'Maar waar de zonde is genomen, daar is de genade meer dan overvloedig geweest, opdat, evenals de zonde geregeerd heeft tot de dood, zo ook de genade zou regeren door gerechtigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus, onze Heere' (Rom.

5:20-21). De genade heerst niet op kosten van de gerechtigheid van God, maar krachtens het volbrachte werk van de Heere Jezus, aan Wie het rechtvaardige oordeel van God over onze zonden voltrokken werd.

Waartoe geeft God genade?

In het hierboven genoemde gedeelte in Titus 2 lezen we verder: 'De genade van God ... leert ons de goddeloosheid en de wereldse begeerten te verloochenen en in deze tegenwoordige wereld bezonnen, rechtvaardig en godvruchtig te leven, terwijl wij verwachten de zalige hoop en verschijning van de heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker, Jezus Christus. Hij heeft Zichzelf voor ons gegeven, opdat Hij ons zou vrijkopen van alle wetteloosheid en voor Zichzelf een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken'.

De zaligmakende genade maakt van een zondaar een wedergeboren kind van God. Maar daarmee is het genadewerk van God niet uitgeput. God wil door Zijn genade dagelijks in ons werken en ons onderwijzen.

De doelen van de onderwijzing zijn:

- verloochening van de goddeloosheid en van wereldse begeerten;
- bezonnenheid;
- praktische gerechtigheid;
- Godzaligheid;
- de levendige, dagelijkse verwachting van de Heere Jezus;
- het begrijpen en vasthouden van de

waarheid, dat wij gekocht en gereinigd zijn;

- goede werken.

Zijn genade stelt ons ook in staat om de goede leer vast te houden. 'Het is goed dat het hart gesterkt wordt door genade', opdat wij niet 'door veelsoortige en vreemde leringen' meegesleept worden (Hebr. 13:9), maar 'naar Hem uitgaan buiten de legerplaats en Zijn smaad dragen' (Hebr. 13:13).

Een ander doel van de onderwijzing van de genade van God is volgens Titus 2 dat wij 'ijverig zijn in goede werken'. God wil ons niet alleen daarin onderwijzen, maar ook daarmee uitrusten voor Zijn werk: 'God is bij machte elke vorm van genade overvloedig te maken in u, zodat u, wanneer u in alles altijd al het nodige bezit, *overvloedig kunt zijn in elk goed werk*' (2 Kor. 9:8).

Hoe ervaren wij Zijn genade?

In Romeinen 5:2 lezen wij dat wij in principe toegang hebben tot de genade, dat wil zeggen: tot Gods tegenwoordigheid, tot Zijn genade-troon, en wel door de Heere Jezus en het geloof in Hem. Wij staan in de genade, zoals de Heilige Geest het daar uitdrukt. Onafhankelijk van de omstandigheden en onze toestand hebben wij deze genade ontvangen en – zoals de voetnoot in de Elberfelder vertaling (CSV) zegt – bezitten haar nog.

Zich onder de genade stellen

Paulus ontwikkelt in de hoofdstukken 5 en 6 van zijn brief aan de Romeinen de lering

dat wij ons ook bewust aan de genade moeten overgeven en onszelf zogezegd vanuit het perspectief van God moeten zien, Die ons ziet als 'dood voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus' (Rom. 6:11). Dat is geen gevoelszaak, maar een bewust heroverwegen, een bewuste aanpassing. De waarheid dat de genade tegenover de wet staat, wordt in de praktijk ervaren door een bewuste focus op God en op een totale opgave van het eigen kunnen en werken. 'En stel uw leden niet ter beschikking aan de zonde als wapens van ongerechtigheid, maar stel uzelf ter beschikking aan God, als mensen die uit de doden levend geworden zijn. En laat uw leden wapens van gerechtigheid zijn voor God. Want de zonde zal over u niet heersen. U bent namelijk niet onder de wet, maar onder de genade' (Rom. 6:13-14). Genade wordt daar ervaren waar het vertrouwen op eigen kracht tot stilstand gekomen is.

De genade tevergeefs ontvangen

De Korintiërs moest Paulus op grond van veel gebrek in hun midden vermanen om die genade niet tevergeefs ontvangen te hebben (2 Kor. 6:1). Ook zij hadden toegang tot deze genade, maar de onderwijzingen betreffende de genade van God waren bij hen niet in vruchtbare aarde gevallen. Daarom hadden zij het nodig om eraan herinnerd te worden wat de genade in hen wilde bewerken. Ook wij lopen gevaar, als wij op ons vlees vertrouwen en veel van onszelf houden, de genade tevergeefs te hebben ontvangen, zodat ze bij ons het doel en de werking waartoe ze gegeven is, niet bereikt.

Nederigheid

Maar wie beleden heeft dat er in eigen kracht geen overwinning te behalen is, zal zich graag onderwerpen aan Hem Die de overwinning wil schenken, en op Zijn genade hopen. 'Maar aan de nederigen geeft Hij genade' (Jak. 4:6). Nederigheid is de voorwaarde voor het ervaren van Zijn genade. Aan Paulus werd 'een doorn in het vlees gegeven, opdat hij zich niet zou verheffen'. Op het gebed van Paulus om deze doorn weg te

Groei in de genade!

Deze nederigheid is ook de voorwaarde om in de genade te groeien, zoals Petrus het in zijn tweede brief schrijft: 'Maar groei in de genade en kennis van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Deze uitdrukking verbaast enigszins. Hoe kunnen we in de genade groeien? Het antwoord is echter helemaal niet moeilijk.

Het is de genade van onze Heere en Heiland Jezus Christus. In de mate waarin de Heere in ons hart en in onze gezindheid aan betekenis toeneemt, zullen wij ons er iedere dag van bewust zijn dat wij in de genade staan (zie Rom. 5:2), en zo in haar groeien. Dat zal ons tot de kennis van onze Heere en Heiland Jezus

nemen, antwoordde de Heere: 'Mijn genade is voor u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht' (2 Kor. 12:9). Door Gods genade was hij in staat deze doorn met volharding te verdragen, omdat hij zich in nederigheid onder de wil van God stelde.

Christus Zelf voeren, uit Wiens 'volheid wij allen hebben ontvangen, en wel genade op genade' (Joh. 1:16).

Bernhard Brockhaus

De God nu van alle genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwige heerlijkheid in Christus Jezus, Hij Zelf moge u – na een korte tijd van lijden – toerusten, bevestigen, versterken en funderen. Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen.

1 Petrus 5:10-11

Routeplanner

Veel autorijders maken tegenwoordig gebruik van een hulpmiddel dat hen helpt om de weg te vinden naar hun bestemming. Met dit apparaatje, de zgn. routeplanner (tomtom), kun je aangeven wat het einddoel van de reis zal zijn. Men reist van A naar B(eter). Tijdens de autorit ontvangt de chauffeur op twee manieren aanwijzingen om de juiste route te volgen. Allereerst wordt op de routeplanner de gekozen route zichtbaar gemaakt, en daarnaast klinkt er ook nog een stem, die aangeeft welke afslag naar rechts of

naar links er eventueel genomen moet worden om de gekozen bestemming te bereiken.

Als de chauffeur zich vergist en afwijkt van de gegeven aanwijzingen, klinkt er een stem uit de routeplanner, die de chauffeur vertelt dat hij/zij een fout heeft gemaakt en daardoor de verkeerde weg dreigt te nemen. Door deze stem kan de chauffeur zijn/haar fout herstellen.

Veel mensen denken dat de route-

planner pas sinds enkele jaren bestaat, maar niets is minder waar! De route-planner bestaat al een aantal millennia! Dat is een routeplanner die niet door mensen is ontworpen; het is de Route-planner die met een hoofdletter wordt geschreven!

In het Oude Testament staat meerdere malen dat de Heere de mensen de weg wees naar de bestemming die Hij voor hen bedoeld had. Zo lezen we over het volk Israël, na de uittocht uit Egypte: 'De Heere ging voor hen uit, des daags in een wolkkolom om hen te leiden op de weg, en des nachts in een vuurkolom ... zodat zij dag en nacht konden voortgaan'. Het volk Israël wist niet welke route zij moest volgen, maar de Heere wist dat wel. Hij leidde hen op de juiste weg en Hij ging 'zonder ophouden' voorop lopen. (Ex. 13:21-22). Uiteindelijk kwam het Joodse volk aan op de plaats van bestemming, waarbij God voor hen de route had uitgestippeld. Het was niet de kortste en snelste route (Deut. 1:2), maar het was wel een route waarop het Joodse volk veel geestelijk onderwijs heeft ontvangen.

En zo geldt ook voor ons dat de Heere ons soms een route laat volgen die niet via de kortste weg naar het einddoel leidt, maar waarbij wij onderweg wel veel mogen leren. Dan mogen wij op die route die voor ons ligt, David naspreken, die zei: 'Goed en waarachtig is de Heere; daarom onderwijst Hij de zondaars aangaande de weg. Ootmoedigen doet Hij wandelen in het recht; en Hij leert ootmoedigen zijn weg. Hij

onderwijst hem aangaande de weg, die hij moet kiezen' (Ps. 25:8-9,12).

Het is dus God zelf die ons de weg wijst, de juiste route, om op de door Hem beoogde plaats te komen. Welke weg wijst de Heere ons? Het antwoord op die vraag vinden we in de woorden van de Heere Jezus, die gezegd heeft: 'Ik ben de weg'. De Heere Jezus alléén is de ware weg, die de Vader ons wijst. De Heere Jezus heeft voorafgaand aan deze woorden gezegd: 'En waar Ik heenga, daarheen weet gij de weg' (Joh. 14:4). De Heiland is ons voorgegaan op de weg naar het Vaderhuis, en daarom mogen wij Hem op die veilige, vredige weg volgen.

De discipelen begrepen deze aanwijzing aanvankelijk niet, maar later mochten zij het onderwijs van de Heere Jezus doorgeven aan de mensen. De apostel Paulus kende dat onderwijs toen nog niet, en daarom vervolgde hij de mannen en vrouwen 'die van die weg' waren (Hand. 9:2).

Er kwam eens een minister van de koningin van Ethiopië naar Jeruzalem, en toen hij op de terugweg was, las hij de boekrol van Jesaja, maar hij begreep niet wat er stond geschreven. Toen Filippus zich bij hem voegde en aan de minister vroeg of hij ook 'verstond' wat hij zojuist gelezen had, sprak deze de opvallende woorden: 'Hoe zou ik dit kunnen, als niemand mij de weg wijst?' Daaropvolgend wees Filippus hem met behulp van het boek Jesaja 'de weg', waarna deze minister, nadat

hij tot geloof was gekomen, 'zijn weg ging met blijdschap' (Hand. 8:31,39). Die weg kende hij voorheen niet, maar in het boek Jesaja staat geschreven Wie de weg is tot God, onze Vader. En als wij dreigen af te wijken van de weg, dan klinkt er ook een stem die tot ons zegt: 'En wanneer gij rechts of wanneer gij links zou willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen: dít is de weg, wandelt daarop!' (Jes. 30:21).

Ziet u wel dat de routeplanners niets nieuws te bieden hebben? God deed dit al in het verleden, en doet dit nog steeds! De routeplanner iets nieuws? Welnee, die bestaat al vele eeuwen, alleen wil de ongelovige mens daar niet naar luisteren. Koning Salomo zei het al: 'Er is niets nieuws onder de zon. Is er iets waarvan men zegt: Ziehier, dat is

nieuw – het was er al in verre tijden, die vóór ons waren' (Pred. 1:9b-10).

De routeplanner die we in de winkel kunnen kopen, heeft slechts een beperkt bereik, want die kan ons slechts de route wijzen op het aardoppervlak, van A naar B.

Gods woord, de Goddelijke Routeplanner, gaat veel verder, of beter gezegd: veel hóger, want Gods woord wijst ons de enige weg, de Heere Jezus, die ons naar het Vaderhuis leidt. Die weg leidt niet van A naar B op aarde, maar van A(arde) naar B(oven), naar de hemel.

De apostel Paulus geeft ons daarbij belangrijk onderwijs aangaande de weg, want in zijn brieven schrijft hij: 'En ik wijs u een weg, die nog veel verder omhóóg voert' (1 Kor. 12:31). Dat is

de route die ons van de aarde wegvoert naar het hemels Vaderhuis. Dat is een bijzondere weg, want die weg was vóór de komst van de Heere Jezus op aarde nog niet geopenbaard (Heb. 3:10b). Die weg naar het heiligdom was nog niet open (Hebr. 9:8), maar ná de dood en de opstanding van de Heere Jezus mogen de gelovigen nu, geleid door Gods Geest (Rom. 8:14), 'langs deze nieuwe en levende weg, die Hij ons ingewijd heeft ... ingaan in het hemels heiligdom' (Hebr. 10:20). Het is een 'nieuwe weg', d.w.z. dat die weg voorheen niet bekend was. Het is ook de 'levende weg', en dat sluit precies aan op de woorden van de Heere Jezus, die zei: 'Ik ben de weg ... en het leven' (Joh. 14:6). Dat is de enige weg voor de gelovigen, die op een wereldse routeplanner niet geactiveerd kan worden, want deze 'weg des vredes'

(Rom. 3:17) kent de wereld niet (Rom. 3:17). De wereld begeeft zich op de weg van oorlog.

Als wij de 'smalle weg' nauwkeurig blijven volgen, en niet afwijken naar rechts of naar links, maar midden op het pad blijven voortgaan, zal uiteindelijk de eindbestemming bereikt worden. Dan heeft de weg, dat is de Heere Jezus, ons geleid naar 'het einddoel des geloofs, dat is de zaligheid der zielen' (1 Petr. 1:9).

Hebt u al voor deze route gekozen? Gekozen voor Hem, die gezegd heeft: 'Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven' (Joh. 14:6)? Dan bevindt u zich op de nieuwe en levende weg!

Goede reis en behouden aankomst!

Henk Brouwer

4:6
e wa
h
life

Christus is genoeg

Een vijftienjarige katholieke jongen toonde veel interesse in het Evangelie. Maar op de een of andere manier kwam hij niet tot geloof. Op een dag ontmoette hij een gelovige vriend, die merkte dat de jongen over zijn hele gezicht straalde. Het werd duidelijk wat er gebeurd was. 'Hoe komt het dat je je bekeerd hebt?'

De vijftienjarige antwoordde hem: 'ik heb steeds geweten dat ik de Heere

Jezus nodig had, maar sinds gisteren weet ik dat Hij ook genoeg is voor mij!'

Een belangrijke ontdekking! Het is niet Christus en de kerk, Christus en de sacramenten, Christus en goede werken – nee, Christus alleen, alleen in deze Naam is de behoudenis, alleen Christus heeft aan het kruis uitgeroepen: 'Het is volbracht'.

Gerrid Setzer

,En de zaligheid is in
geen ander, want er is
onder de hemel geen
andere Naam onder
de mensen gegeven
waardoor wij zalig
moeten worden'
(Hand. 4:12)

De 66 boeken uit de Bijbel.

1 Kronieken

HEERE, omwille van Uw dienaar en naar Uw hart hebt U al deze grote dingen gedaan, en al deze grote dingen bekendgemaakt.

1 Kronieken 17:19

Dit boek is een samenvatting van Gods genadig handelen met Israël, voornamelijk met betrekking tot de heerschappij van David, een man naar Gods hart. De boeken 1 en 2 Kronieken zijn daarom te vergelijken met Deuteronomium, want ze beschrijven de geschiedenis vanuit het gezichtspunt van Gods genade.

Het koningschap van Saul wordt niet genoemd, maar alleen zijn droevig einde in de strijd. Want Saul is kenmerkend voor de mens in het vlees, die niets van de genade van God kan ontvangen of belichamen. David is een type van Christus, in Wie die genade volkomen geopenbaard is (Joh. 1:14).

Er wordt ook geen melding gemaakt van Davids regering van zeven en een half jaar in Hebron over slechts de stam Juda (zie 2 Sam. 2:11), maar alleen van zijn regering over geheel Israël; want de

genade van God omvat heel Zijn volk, niet slechts een deel ervan.

De schrijnende uitingen van moreel kwaad die het huis van David troffen, worden stilzwijgend weggelaten uit het verslag: Davids ernstige zonde, de zonde van zijn zoon Amnon en de hoogmoedige opstand van Absalom. Daarentegen wordt er veel gezegd over de voorbereidingen die David trof voor Salomo: de plannen en de materialen waarin voor de bouw van de tempel werd voorzien. Ook dit diende om de heerlijkheid en de genade van God ten toon te spreiden.

De geschiedenis van David wordt hier niet gezien als een biografie van hem als mens, zelfs niet van hem als koning, maar als type van Christus. De gebeurtenissen waarbij wordt stilgestaan, tonen hem dan ook bijzonder treffend in dit karakter.

Leslie M. Grant

Aanbidding

27) Welke rol spelen de broeders en zusters bij de aanbidding?

De broeders en zusters zijn allemaal priesters (1 Petr. 2:5; Openb. 1:6). Iedere broeder of iedere zuster kan de Vader en de Zoon aanbidden. In de gemeenschappelijke aanbidding zullen de broeders de aanbidding hoorbaar tot uitdrukking brengen. In hun gebeden brengen zij God de aanbidding die afkomstig is uit de harten van de aanwezigen in de bijeenkomst. De nadruk ligt dan op de gezamenlijke activiteit – dat wil zeggen, de broeders en zusters bidden als een eenheid. Dat wordt gerealiseerd wanneer broeders en zusters samen zingen of wanneer een broeder een gebed spreekt namens allen die bijeengekomen zijn. Op stille momenten kunnen broeders en zusters in hun hart aanbidden. Door deze stille aanbidding wordt op een mooie manier de geur van de zalfolie van Maria uitgebeeld – het was

niet hoorbaar, maar vervulde het huis (Joh. 12:3). De Heere verheugde zich – niet zozeer over de geur zelf – dan wel over het hart dat bereid was Hem deze zalfolie te brengen.

28) Moeten we de psalmen gebruiken in de Christelijke aanbidding?

Veel psalmen geven uitdrukking aan de gevoelens van de Heere Jezus tijdens Zijn lijden (bijv. Ps. 22 en 69). Tal van verzen in de psalmen helpen ons heel goed om over Christus na te denken en Hem te aanbidden. Maar we moeten niet vergeten dat de psalmen een profetisch karakter hebben. Ze drukken grotendeels de gevoelens van de trouwe Joden in de tijd van de grote verdrukking uit – algemeen bekend als 'overblijfsel'. Deze gelovigen zijn geen Christenen en kennen de Christelijke positie niet. Zij kennen God niet

als hun Vader en hebben geen zekerheid over de vergeving van zonden. Zij vallen nog steeds onder de toorn van God, totdat de verdrukking voorbij is en zij de Messias accepteren (zie Zach. 12:10; Openb. 1:7). Zij bidden bijvoorbeeld terecht voor wraak op hun vijanden, opdat zij bevrijd kunnen worden van hun benauwdheid. Om deze reden zijn veel psalmen – hoe waardevol ze ook mogen zijn – niet zo geschikt om Christelijke aanbidding tot uitdrukking te brengen.

29) Hoe zit het met het gebruik van muziekinstrumenten tijdens de Christelijke aanbidding?

Er werden muziekinstrumenten gebruikt bij de Joodse aanbidding. Bij veel psalmen worden in de aanhef 'snaarinstrumenten' genoemd (bijv. Ps. 4; 6; 54; 55). Bij andere psalmen worden instrumenten in de verdere tekst genoemd (bijv. Ps. 33:2; 81:2). Als onderdeel 'van de dienst van het huis van God' werden in de tijd van David verschillende muziekinstrumenten gebruikt: cimbalen, harpen en luiten (1 Kron. 25:6).

In het Nieuwe Testament lezen we niet dat er op aarde instrumenten werden gebruikt bij de Christelijke aanbidding.

Een uitzondering vormt het boek Openbaring, waar instrumenten worden genoemd (Openb. 5:8; 14:2; 15:2). Maar dit Bijbelboek is vol symbolen. Dit geldt ook voor de harpen die daar genoemd worden. Als iemand er op staat dat deze uitdrukking als letterlijke toepassing bedoeld zou zijn, dan zou hij ook de andere symbolische uitspraken letterlijk moeten nemen en daarom gouden schalen vol reukwerk bij de aanbidding moeten gebruiken (Openb. 5:8).

Het Nieuwe Testament daarentegen zet bij de lof en bij de aanbidding het hart in het middelpunt. In Efeziërs 5:19 lezen we: 'Spreek onder elkaar met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, en zing voor de Heere en loof Hem in uw hart'. En in kolossenzen 3:16 schrijft de apostel: 'Zing voor de Heere met dank in uw hart'.

De muziekinstrumenten behoorden tot de materiële aanbidding door het volk van Israël. De Christelijke aanbidding is daarentegen geestelijk (Joh. 4:23). Daarom komt het gebruik van muziekinstrumenten in de Christelijke aanbidding niet overeen met zoals God het wil hebben.

30) Is er een relatie tussen de Christelijke aanbidding en het Christelijke geven?

Een aantal Bijbelgedeeltes tonen een duidelijke relatie tussen deze twee activiteiten:

- In Hebrreeën 13 zijn beide nauw met elkaar verbonden. Vers 15 spreekt van aanbidding: 'Laten wij dan altijd door Hem een loffer brengen aan God, namelijk de vrucht van lippen die Zijn Naam belijden'. Daarop volgt in vers 16 de oproep: 'En vergeet het weldoen en het onderlinge hulpbeetoon niet, want aan zulke offers heeft God een welgevallen'. Het is interessant dat het woord 'offer' zowel voor aanbidding met de lippen gebruikt wordt als voor het geven met de handen.
- In Filippenzen 4:18 drukt de apostel zich op een soortgelijke manier uit. Hij betreft het op de materiële gave die hij van de Filippenzen ontvangen had en noemt die 'een aangename geur, een welgevallig offer, welbehaaglijk voor God'. Deze materiële gave werd – evenals aanbidding – als een offer voor God aangeboden.
- In 1 Korintiërs 16:1-2 gaat het om de bijeenkomsten van de gelovigen. In deze context wordt de eerste dag van de week genoemd. Op deze dag moet de bijeenkomst waarbij de Christenen het brood breken (het avondmaal vieren! Hand. 20:7), plaatsvinden. God waardeert beide: wat onze lippen uitdrukken en wat onze handen geven.
- Reeds in het Oude Testament be-

stond er een relatie tussen aanbidding (de offergave) en het geven (van de tiende). Dit wordt duidelijk in Deuteronomium 12:6 en 26:1-2.

31) Waar moet ik aanbidden?

Aan de ene kant kunnen we God overal persoonlijk aanbidden, zowel thuis als onderweg. Zolang de omstandigheden het toestaan en we de mogelijkheid hebben om ons bezig te houden met Christus, kunnen we in onze harten, en waar mogelijk met onze lippen, aanbidden (zie Openb. 1:9-10).

Aan de andere kant wil God dat wij in de gemeenschappelijke aanbidding op de juiste 'plaats' zijn. Dit is in de Christelijke tijd niet meer een fysieke of geografische plaats, zoals wel het geval was in de tijd van het Oude Testament (Deut. 12:5 e.v.; 26:2). Nu is het een geestelijke plaats: waar twee of drie op basis van het Woord van God in de naam van de Heere Jezus bijeen zijn (Matth. 18:20). Als Christenen moeten we andere Christenen opzoeken:

- die de wens hebben bijeen te komen in de naam van de Heere Jezus;
- die Zijn gezag en dat van Zijn Woord erkennen;
- die Hem, net als de discipelen op de eerste dag van de week (de opstandingsdag), de eerste plaats geven ('in hun midden'; Joh. 20:19).

Daar kunnen we in deze tijd van genade God samen aanbidden.

32) Is het idee van een 'aanbiddings-leider' Bijbels?

Nee, dat is niet Bijbels. In de tijd van het Oude Testament was er een 'voorzanger', zoals uit vele psalmschriften blijkt. Maar in het Nieuwe Testament vinden we dit idee niet. Een uitzondering vormt in zekere zin de Heere Jezus, Die als onze voorzanger de aanbidding leidt (Hebr. 2:12). De samenkomsten van de gemeente worden door de Heilige Geest geleid, zodat iedere broeder zijn medewerking kan geven (1 Kor. 14:26). Dit Goddelijke principe verschilt fundamenteel van het idee van een aanbiddingsleider die van tevoren 'plant' wat door wie gezegd of gezongen wordt.

33) Zal er na de Christelijke periode, wanneer de Heilige Geest niet meer op aarde woont, nog aanbidding zijn?

Ja. Talrijke passages in het Oude Testament bevatten daarover profetische uitspraken. God wordt aanbeden:

- door alle geslachten van de volken (Ps. 22:28,30);
- door de hele aarde (Ps. 66:4);
- door koningen (Ps. 72:11);
- door alle volken, die God gemaakt heeft (Ps. 86:9);
- door de verstrooiden uit Assyrië en Egypte (Jes. 27:13);
- door alle vlees, dat wil zeggen, door alle mensen (Jes. 66:23);
- door de vorst (Ezech. 46:2);
- door de bevolking van het land (Ezech. 46:3);

- door alle kustlanden van de heidenvolken (Zef. 2:11);
- door alle overgeblevenen van alle heidenvolken (Zach. 14:16) enz.

De gemeente zal op dat moment in de hemel zijn en daar met aanbidding bezig zijn ('Kom hier, omhoog,' zie Openb. 4:1, 10-11).

34) Zal er aanbidding in de hemel zijn?

Ja, zeer zeker! De hemel zal door aanbidding gekenmerkt zijn. In het boek Openbaring lezen wij ongeveer vijf gebeurtenissen van aanbidding in de hemel, elke keer met een bijzondere nadruk:

- aanbidding van de Schepper (Openb. 4:10-11);
- aanbidding van het Lam (Openb. 5:9-14);
- aanbidding met het oog op de grote volksmenigte (Openb. 7:9,11);
- aanbidding met het oog op de oprichting van het Koninkrijk (Openb. 11:16-17);
- aanbidding met het oog op het oordeel over de valse bruid en het bruiloftsmaal van het Lam (Openb. 19:1-7).

De 24 oudsten symboliseren de verlost gelovigen, die opgenomen worden in de hemel. Het nieuwe lied dat ze in Openbaring 5:9 zingen, heeft vier onderwerpen:

- a) In de eerste plaats spreekt het van de Persoon van de Heere Jezus: 'U bent het waard'.

- b) Dan behandelt het het verlossingswerk, dat Hij volbracht heeft: 'U bent geslacht'.
- c) Verder gaat het om het resultaat van dat verlossingswerk voor God: 'U hebt ons voor God gekocht met Uw bloed (de prijs die betaald is)'.
- d) Ten slotte beschrijft het het resultaat van Zijn verlossingswerk voor ons, de gelovigen: 'U hebt ons voor onze God gemaakt tot koningen en priesters, en wij zullen als koningen regeren over de aarde'.

Al deze vier thema's van het nieuwe lied zijn nu een onderdeel van de Christelijke aanbidding. In die zin is het nieuwe lied al begonnen.

35) Als alleen God aanbeden mag worden, waarom wordt dan in Mattheüs 18:26¹ het woord *proskuneo* ('smeken') gebruikt, wat in vele andere verzen met 'aanbidding' wordt vertaald?

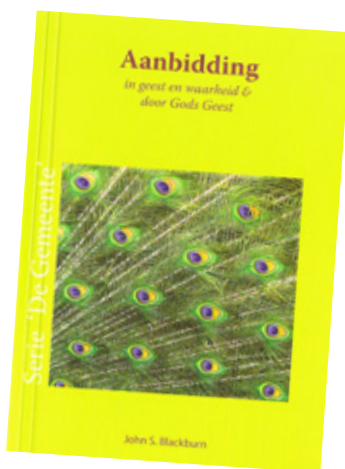
In Mattheüs 18:26 gaat het over een man die voor zijn geldschiet neervalt en hem smeekt om geduld te hebben, zodat hij zijn schuld kan terugbetalen. Waarom wordt hier in het Grieks het woord gebruikt dat in andere gevallen met 'aanbidden', maar hier met 'smeken' wordt vertaald?

Aanbidden betekent 'neerbuigen'. Dit is de houding die de mens tegenover God moet aannemen. Soms wordt dit woord echter in algemene zin gebruikt en verwijst het dan meer naar de fysieke houding die iemand aanneemt. Dat is hier in Mattheüs 18 het geval – zoals ook in andere verzen in de evangeliën en in Openbaring 3:9 (= zich neerwerpen).

Michael Hardt

¹ zie de Statenvertaling en Strongs concordantie.

We zijn hiermee aan het einde gekomen van deze serie over aanbidding. Als je hierover meer wilt lezen, bevelen we je het volgende boek van harte aan: 'Aanbidding ... in Geest en waarheid & door Gods Geest' van J.S. Blackburn. Deze is voor € 6,95 verkrijgbaar bij de uitgever van 'Volg Mij!', via www.uhwdw.nl.

Orgaandonatie

Suggesties voor oprechte christenen

De vorige keer mochten we nadenken over wanneer iemand overleden is. Zowel wetenschappelijk als wat de Bijbel hierover zegt. Ook hebben we na mogen denken over hersendood. Dit keer zullen we naar enkele kritische argumenten tegenover de orgaandonatie kijken.

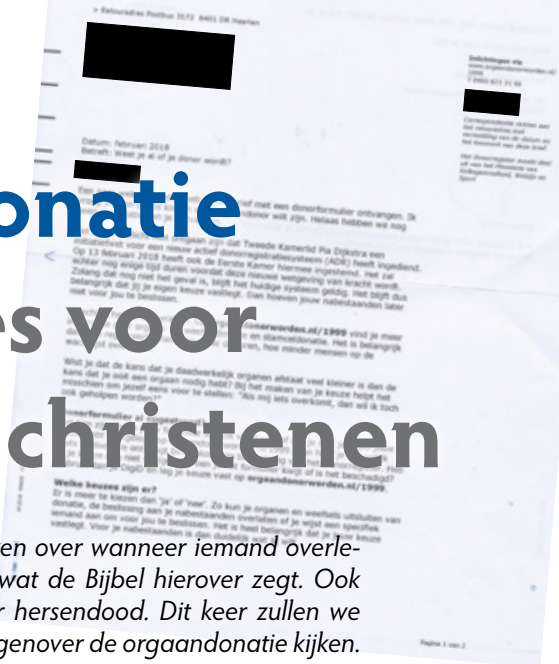
Kritische kanttekeningen

Het gaat in het artikel over orgaandonatie en niet om een samenvatting van voor- en tegenargumenten, die na een soort afweging vervolgens tot een advies voor aanpak moeten leiden.

Veeleer dient dit moeilijke onderwerp zo evenwichtig mogelijk van alle kanten belicht te worden. Daarom zou het onredelijk zijn, niet ook die argumenten in de actuele bespreking te noemen, die kritisch tegenover orgaandonatie staan. We noemen ze slechts in grote lijnen – veel

van deze punten worden op internet uitvoerig beschreven. De geïnteresseerde lezer kan ze daar gemakkelijk opzoeken.

- Een groot aantal belanghebbenden (ouders van kinderen, waarvan de organen gedoneerd werden, artsen, verpleegkundigen) staat achteraf zeer kritisch tegenover dat wat zij gedaan, toegestaan of meegemaakt hebben. Zij zouden niet opnieuw instemmen of aan zo'n transplantatie meewerken. Dat er ook veel tegengestelde stemmen zijn, hoeft verder niet benadrukt te worden.

- Een aantal donoren (en/of familieleden) spreekt ervan dat ze onder een hoge psychische druk kwamen te staan, juist toen ze klaar moesten komen met de situatie, toen duidelijk werd dat hun kind (echtgenoot, enz.) op de drempel van de dood stond: zij moesten dan direct of binnen 30 minuten beslissen over het doneren van organen. Als ze niet tot donatie zouden besluiten, werden hun schuldgevoelens opgedrongen (volgens hun eigen gevoel). Een kind zou anders moeten sterven. (Om deze reden is het uiterst belangrijk om zich met het oog op orgaandonatie vroegtijdig een mening te vormen, en niet pas wanneer zoiets zich daadwerkelijk voordoet!).
- Ook het ontvangen van donororganen heeft voor een deel geleid tot grotere psychische druk. De ontvangers werden zich bewust, dat voor hen een mens 'moest' sterven. In hoe verre andere belastingen (ziekten die de persoonlijkheid betreffen) op de orgaandonatie te herleiden zijn, zijn in het algemeen moeilijk te beoordelen.
- Het lichaam stoot een orgaan van een donor in principe af – het is en blijft voor hem een 'vreemd element'. Deze 'natuurlijke' werking (van het immuunsysteem) kan slechts door medicijnen onderdrukt worden. Toch blijft deze afweerreactie een leven lang bestaan. Wat, wanneer deze werking ertoe leidt, dat een nieuwe transplantatie nodig zal zijn en de eerste om zo te maar te zeggen 'mislukte'? Was ze dan toch wel goed, en van de Heere?
- De 'hersendood' als passende voorwaarde voor een orgaandonatie is onder artsen, wetenschappers, christenen en filosofen omstreden. Critici van het 'hersendoodconcept' (die in medische kringen en onder wetenschappers echter absoluut in de minderheid zijn en juist daardoor onevenredig veel aandacht van de elektronische media krijgen), wijzen erop dat een mens na een hersendood nog moet sterven, aangezien er met de hersendood nog geen volledige ontbinding van de lichaamsfuncties heeft plaatsgevonden. Sommigen hebben de indruk, dat de invoering van de diagnose 'hersendood' in de eerste plaats de weg tot [meer?] orgaandonaties moest effenen. Anderen daarentegen denken, dat de wetenschappelijke definitie van 'hersendood' continu verfijnd wordt, en dat de diagnose in de intensive care-units ook onafhankelijk van de vragen rond de transplantatie, het belangrijkste beslissende criterium zal zijn voor het uitschakelen van de kunstmatige beademing. In een Amerikaans onderzoek onder neurologen, in 2012 uitgevoerd, gaf (slechts?) 75% van de respondenten aan, dat voor hen de hersendood gelijkgesteld wordt aan de dood door onomkeerbare uitval van hersenfuncties.
- Uit Duits onderzoek blijkt dat ongeveer 20% van de deelnemers, die zelf door hun medische werk met hersendood te maken hebben gehad, geen donorkaart hebben. Daartoe hebben, naar hun zeggen, onder

andere de schandalen in de afgelopen tijd bijgedragen.

- De Amerikaanse tegenhanger van de Duitse Ethische Raad heeft in december 2008 het standpunt gepubliceerd, dat de lopende discussie over de criteria voor hersendood (vijf jaar geleden) en nieuwe empirische (= proefondervindelijke) resultaten voor het geïntegreerd functioneren van het lichaam van de hersendode, een nieuw debat over de hersendood vereist. In hun schrijven wordt gezegd, dat het geïntegreerd functioneren van het lichaam niet echt vlak na het intreden van de hersendood ophoudt. En dat daarmee de gelijkstelling van de hersendood aan de (algemene) dood vanuit ethisch perspectief ter discussie gesteld dient te worden. Hierbij moet er rekening mee worden gehouden, dat dit advies alweer uit 2008 dateert.
- Sommige deelnemers (artsen, verpleegkundigen) hebben bedenkingen of er bij operaties waarbij organen verwijderd worden, de waardigheid van de mens en van het lichaam nog gehandhaafd wordt.
- De vraag kan dan ook gesteld worden, of de verzorging van een mens tot het behoud van zijn leven nog (wel) met alle kracht ter hand genomen wordt, wanneer bekend is dat het hier om een orgaandonor gaat. Voorbereidingen voor de orgaandonatie zouden dan voor een deel voorrang (gekregen?) hebben.

- Steeds weer opnieuw geuite twijfels aan de zorgvuldigheid van de diagnose 'hersendood' zijn vanuit medisch-wetenschappelijk oogpunt in Duitsland ongefundeerd, wanneer het in Duitsland geldende gedifferentieerde protocol voor het vaststellen van de hersendood precies wordt toegepast. Er zijn echter artikelen en documentaires, waarbij de lezer of kijker niet in staat is om te beslissen of familieleden van donorpatiënten alleen naar persoonlijke waarnemingen verwijzen, of dat er ook aantoonbaar verkeerd omgegaan is met geldige protocollen (bijv. 'Wie bepaalt het einde van het leven?').
- In Duitsland kun je de procedure van de vaststelling van de hersendood alleen voor lokale ziekenhuizen controleren. Wat er bij orgaandonoren in het buitenland gebeurt (dan wel: gebeurd is), van wie de donororganen ook in Duitsland gebruikt zijn, kan heel sterk verschillen. In Pittsburg bijvoorbeeld hoeft men na een hartstilstand slechts twee minuten te wachten, tot maatregelen voor orgaandonatie worden getroffen¹. Daarmee zouden economische redenen een doorslaggevend motief op dit gebied kunnen worden.

Met dit artikel zijn we aan het einde gekomen van deze serie over orgaandonatie. We hopen en bidden dat deze serie jullie zal helpen in jullie keuze met betrekking tot orgaandonatie.

De redactie van Volg Mij!

¹ In actuele artikelen werd verwezen naar het schandaal van de orgaandonatie. Zie ook: Körperteile, Körper teilen, 2009, blz. 34.

De rechter en de veroordeelde

Want ook wij waren voorheen onverstandig, ongehoorzaam, dwalend, verslaafd aan allerlei begeerten en hartstochten, levend in slechtheid en afgunst, hatelijk en elkaar hatend. Maar toen de goedertierenheid van God, onze Zaligmaker, en Zijn liefde tot de mensen verschenen is, maakte Hij ons zalig, niet op grond van de werken van rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar vanwege Zijn barmhartigheid.

Titus 3:3-5

Een groep Christelijke bezoekers had in een gevangenis in de VS van hun geloof getuigenis afgelegd. Na de gebeurtenis merkte de leider van de groep dat er een bezoeker ontbrak – rechter Clement. Ten slotte vond men Clement bij de gevangene James Brewer, die in de gevangenis tot geloof in Christus gekomen was.

‘Eén moment nog’, zei Clement tegen de leider. ‘Het is belangrijk. Weet je, ik was het die James tot de maximale straf veroordeeld heb. Maar nu is hij mijn broeder geworden – mijn broeder in Christus. En wij hebben behoefte nog met elkaar te bidden’.

‘Ik stond als versteend bij de deur’, vertelde de leider van de groep. ‘Ik zag twee mannen voor mij. De ene had macht, de ander geen. De ene was een blanke, de ander een zwarte man. De ene had de ander tot de maximale straf veroordeeld. Als zij geen broeders in Christus zouden zijn, had Brewer waarschijnlijk de wens gehad de rechter wegens zijn oordeel met zijn blote handen te wurgen. Wat had hij nog te verliezen? Maar nu – nu waren zij in het geloof verenigd en baden vol blijdschap en liefde met elkaar’.

Toen zij de gevangenis verlieten, vertelde rechter Clement zijn metgezellen dat hij sinds vier jaar – sinds Brewers veroordeling – iedere dag voor hem gebeden had!